

[Boligministeren.]

gældende lovforslag gennemført; når det ærede medlem har kørt så stærkt frem med kritik af det sociale byggeri gennem årene og de virkninger, det har haft på økonomien, synes jeg, man skulle gribe i sin egen barm og ikke skælde os andre ud for det, man selv har været med til at gennemføre. Vi søger dog at rette de fejl, der eventuelt kan være.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Thestrup, at jeg tror, vi taler om to forskellige ting, når vi taler om sygekassegrænsen. Jeg taler om, at vi indfører et nyt begreb, husstandsindkomsten, i relation til sociale tilskud, til børnetilskud og i det hele taget de tilskud, hvor vi bygger på lejernes personlige forhold, men vi har et andet begreb, hvor vi skal afgøre, om folk kan flytte ind i et almindeligt socialt byggeri, og dér anvender man sygekassegrænsen.

I denne forbindelse bør jeg måske sige til det ærede medlem hr. Paabøl, at de tal, han nævnte for, hvor mange personer under sygekassegrænsen der bor i det sociale byggeri, ikke kan passe. Jeg har foretaget en undersøgelse af disse forhold i en række kommuner ved nyudlejet, socialt byggeri, og så vidt jeg husker tallene, viste det sig, at 85 pct. af de nyindflyttede i det udlejede byggeri i det pågældende år var under sygekassegrænsen, men ikke det tal, som det ærede medlem nævnte.

Trods forskellig opfattelse af en række ting har disse to dages debat vist en sådan saglig indstilling over for hele det brede felt, vi arbejder med her, at der skulle være mulighed for, at vi kan forhandle os frem til et resultat. Særlig nærer jeg håb herom, efter at det ærede medlem hr. Paabøl har sagt, at hans parti ikke vil gå imod det, han kalder boligskatten, ud fra et principielt, men ud fra et praktisk hensyn, og det skulle jo give os mulighed for, når vi virkelig kommer til at drøfte problemerne og ser dem i sammenhæng, at kunne tale os til rette også på dette punkt. Jeg kan på forhånd sige, at ministeriet naturligvis er villig til at komme med de oplysninger, man måtte ønske, og at vi vil være med til at drøfte problemerne. Jeg mener, det vil være bedst for sagen, om vi kunne samle et stort flertal om denne opgaves løsning.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): De ærede medlemmer hr. Thestrup og hr. Paabøl var igen inde på, at værdistigningen i ejendommene væsentligst skyldes pengeforringelsen og der derfor ikke var grund til at inddrage noget af den eller forhindre en videre stigning.

Nu er der dertil at sige, at i mange tilfælde går denne værdistigning langt ud over pengeforringelsen, og det gælder ikke mindst enfamilieshusene, idet prioriteringsforholdene jo gør, at mange før krigen ejede en ret lille del af den ejendom, de havde skødt på. Men når vi nu ser på forholdene, er skødehaverens andel i høj grad forøget. Kan det så virkelig være tanken, at de, der sidder i fast ejendom, skulle være de eneste, der havde garanti for at beholde deres værdier, når en krig eller en besættelse gik hen over landet eller økonomiske forstyrrelser medførte, at såvel landets som den enkelte borgers økonomi og velstand forringedes? Skulle da de, der sidder med realværdierne, have garanti for at kunne beholde dem ubeskåret? Jeg tænker ikke på, at man skulle ekspropriere tingene fra dem. Men ikke nok med det. Når man bagefter skal til at fordele de byrder, som nu engang falder på samfundet, så mener man også, at de med realværdierne skulle skånes og ikke betale noget for den særret, som de har haft ved, at de har set deres værdier sikret, medens andre borgere har set deres forringet. Man må nemlig huske på, at når der sker en sådan forskydning, så kan de, som sidder med realværdierne, ikke få dem sikret eller få en værdistigning, medmindre der er andre borgere, som må betale. Derfor kan jeg ikke rigtig forstå den jura, som ligger til grund for denne fortolkning.

Så siger det ærede medlem hr. Thestrup — og nu synes jeg, det begynder at blive lidt morsomt — at det, man her foreslår, er at tage en stigning, som endnu ikke er konstateret; man må i hvert fald vente, til den er kommet. Men før hed det sig, at den værdistigning, som er sket, måtte man ikke røre ved. Hvordan skal man da så bære sig ad? Når stigningen er sket, må man ikke røre den, og vil man forhindre, at den sker, må man heller ikke gøre det; man skal vente, til den er sket.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen var